

Daniels Bog - Nummer Enogtres

Afsløring af det profetiske væv: Forståelsen af Daniels syner, pagten og beseglingstiden i de sidste dage

Jeff Pippenger
2024-01-25

I kapitel ni kom Gabriel til Daniel for at give ham indsigt og forstand med hensyn til de to syner, som var blevet fremstillet i kapitel otte.

Og han gjorde mig det klart, talte med mig og sagde: Daniel, jeg er nu kommet ud for at give dig indsigt og forståelse. Ved begyndelsen af dine bønner udgik ordet, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; for du er højt elsket. Forstå derfor ordet, og giv agt på synet. Daniel 9:22, 23.

For at Daniel kunne få den „forstand“, han havde brug for, sagde Gabriel til ham, at han skulle forstå både „sagen“ og „synet“. „Sagen“ var synet om nedtrampningen af helligdommen og hæren, og „synet“ var synet om fremtrædelsen af 22. oktober 1844. Søster White understreger også disse to syner, når hun meddeler os, at Daniel søgte at forstå forholdet mellem de halvfjerds års fangenskab og de to tusind tre hundrede år. De halvfjerds år er det, Gabriel identificerede som „sagen“, og „synet“ var de to tusind tre hundrede år. Daniel repræsenterer de „vise“ i de sidste dage, når Gabriel giver fortolkningen af de to tusind tre hundrede år. De „vise“ erkender både „sagen“ og „synet“ i Gabriels fortolkning; de ugudelige forstår det ikke. Milleritterne forstod „sagen“ og „synet“, men kun på en begrænset måde.

De fire hundrede og halvfems år med prøvetid var en periode, som var baseret på fire hundrede og halvfems år med oprør mod pagten om de „syv tider“, som er fremstillet i Tredje Mosebog femogtyve og seksogtyve. De halvfjerds års fangenskab var summen af alle de år, hvor landet ikke fik lov til at nyde sin hvile.

Den uge, hvori Kristus stadfæstede pagten med de mange, var en illustration af hans pagts strid, sådan som den fremstilles ved to perioder på tolv hundrede og tres dage. Denne profetiske uge blev delt af korset, som er et forbillede på Guds segl.

„Hvad er den levende Guds segl, som sættes på Hans folks pander? Det er et mærke, som engle, men ikke menneskelige øjne, kan læse; for ødelæggelsens engel må se dette forløsningsmærke. Det oplyste sind har set tegnet på Golgatas kors hos Herrens adopterede sønner og døtre. Synden ved overtrædelsen af Guds lov er taget bort. De har bryllupsklædningen på, og de er lydige og trofaste mod alle Guds bud.“ Manuscript Releases, bind 21, 52.

Den uge var et forbillede på to perioder på tolv hundrede og tres år, adskilt ved søndagsloven af 538, (dyrets mærke), i hvilke hedenskabet og dernæst pavedømmet nedtrådte helligdommen og hæren. I tolv hundrede og tres dage aflagde Kristus sit vidnesbyrd; dernæst aflagde Kristus i yderligere tolv hundrede og tres dage det samme vidnesbyrd gennem sine disciple. I tolv hundrede og tres år aflagde Satan sit vidnesbyrd gennem hedenskabet; og dernæst aflagde Satan i yderligere

tolv hundrede og tres år sit vidnesbyrd gennem pavedømmet.

Pagten, som ved det gamle Israels ulydighed blev Guds „stridssag“, var pagten i Tredje Mosebog kapitel femogtyve, som fastsatte landets hvile og jubelåret, der skulle fejres hvert niogfyrretyvende år.

Og Herren talte til Moses på Sinaj bjerg og sagde: Tal til Israels børn og sig til dem: Når I kommer ind i det land, som jeg giver jer, da skal landet holde sabbat for Herren. Seks år skal du beså din mark, og seks år skal du beskære din vingård og samle dens afgrøde; men i det syvende år skal der være en hvilesabbat for landet, en sabbat for Herren; du må hverken beså din mark eller beskære din vingård. Det, som vokser frem af sig selv efter din høst, må du ikke høste, og druerne af din ubeskårne vinstok må du ikke samle; thi det er et hvileår for landet. Og landets sabbat skal tjene jer til føde, for dig og for din tjener og for din tjenestepige og for din daglejer og for den fremmede, som opholder sig hos dig, og for dit kvæg og for de vilde dyr, som er i dit land; al dets afgrøde skal være til føde. Og du skal tælle syv årsabbatter, syv gange syv år, så at tiden for de syv årsabbatter bliver ni og fyrré år for dig. Da skal du lade jubelbasunen lyde på den tiende dag i den syvende måned; på forsoningsdagen skal I lade basunen lyde over hele jeres land. Og I skal hellige det halvtredsindstyvende år og udråbe frihed i landet for alle dets indbyggere; det skal være et jubelår for jer, og enhver af jer skal vende tilbage til sin ejendom, og enhver af jer skal vende tilbage til sin slægt. Et jubelår skal det halvtredsindstyvende år være for jer; I må ikke så, og I må ikke høste det, som vokser frem af sig selv deri, og I må ikke samle druerne fra dens ubeskårne vinstok. Thi det er et jubelår; det skal være helligt for jer; I skal spise dets afgrøde ude fra marken. I dette jubelår skal enhver af jer vende tilbage til sin ejendom. 3 Mosebog 25:1–13.

Den første periode i profetien om de to tusind tre hundrede år er, ligesom den uge, hvori Kristus stadfæstede pagten, og de fire hundrede og halvfems år, direkte forbundet med de „syv tider“ i Tredje Mosebog, kapitel femogtyve og seksogtyve.

Du skal derfor vide og forstå, at fra den tid, da ordet om at genoprette og opbygge Jerusalem udgik, indtil Messias, Fyrsten, skal der være syv uger og toogtresindstyve uger; gade og voldgrav skal atter opbygges, og det i trængselsfulde tider. Daniel 9:2.

Niogtres uger, begyndende i 457 f.Kr., fører dig frem til Kristi dåb og til begyndelsen af den uge, i hvilken han stadfæstede pagten, som var Guds „stridspagt“. Men der var en uge af uger (niogfyrre år), som var adskilt fra de niogtres uger ved udtrykket „syv uger og toogtresindstyve uger“. Begyndende i 457 f.Kr. skulle der være niogfyrre år, en tydelig henvisning til pagten i Tredje Mosebog kapitel femogtyve og til jubelårsfesten. Disse niogfyrre år var ikke blot et symbol på jubelårscyklérne, men også på pinse, som er den halvtredsindstyvende dag, der følger efter de niogfyrre dage i ugefesten.

De første niogfyrre år af de to tusind tre hundrede år, de fire hundrede og halvfems år og den uge, i hvilken pagten blev stadfæstet, er alle direkte forbundet med de to tusind fem hundrede og tyve år, fremstillet som „syv tider“, i Tredje Mosebog seksogtyve. Hvert enkelt led i profetien om de to tusind tre hundrede år er direkte forbundet med de „syv tider“, som adventismen tilsidesatte og forkastede i 1863. De „syv tider“ er et symbol på jubelårspagten, og derfor må det også bemærkes,

at da de to tusind tre hundrede år endte den 22. oktober 1844, endte også de to tusind fem hundrede og tyve år på netop den dag, for Moses nedskrev i Tredje Mosebog kapitel femogtyve:

Og du skal tælle syv åruger for dig, syv gange syv år; og tiden for de syv åruger skal være dig ni og fyrrer år. Da skal du lade jubelårets basun lyde på den tiende dag i den syvende måned; på forsoningsdagen skal I lade basunen lyde gennem hele jeres land. 3 Mosebog 25:8, 9.

Hver profetisk periode inden for de treogtyvehundrede år er direkte forbundet med de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, herunder den dag, da begge profetiske perioder endte. De første niogfyrrer år identificerede arbejdet med at genopbygge og genoprette Jerusalem, som ville blive fuldendt, idet Guds folk kom ud af Babylon. Templet blev fuldført før det tredje dekret, ligesom det milleritiske tempel blev fuldført, før den tredje engel ankom. Men efter 457 f.Kr. var det stadig nødvendigt, at „gaden“ „blev bygget op igen, og muren, endog i trængselens tider.“ Som Alfa og Omega fremstiller Jesus altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting, og efter den 22. oktober 1844 skulle milleritterne fuldende „gaden“ „og muren,“ „i trængselens tider.“

Søster White identificerer den bogstavelige beskyttelsesmur omkring Jerusalem som et symbol på Guds lov, og umiddelbart efter 22. oktober 1844 blev de trofaste ledt ind i den himmelske helligdom og erkendte Guds lov (muren). For at kunne erkende Guds lov, herunder sabbatten, blev milleritterne ført tilbage til det gamle Israels pagt. Genoprettelsen af den bogstavelige „gade“ er den genoprettelse, som åndeligt blev fuldbyrdet, da milleritterne vendte tilbage til Jeremias' „gamle stier“. De „trange tider“, som skulle indtræffe i den periode, hvor muren og gaden blev oprettet, skulle opfyldes efter 1844, og Borgerkrigen, som da nærmede sig og snart begyndte i netop denne historie, repræsenterede disse trange tider.

Havde de været trofaste, ville de være nået frem til jubelårets symbolske halvtredsindstyvende år (hvor trællene frigives), hvilket også blev fremstillet ved pinsens halvtredsindstyvende dag (hvor frigørelsens budskab går ud til hele verden). Men efter 1844 modsatte de fleste sig sabbatslyset, og i 1863 forkastede de også Moses' budskab (de „syv tider“), som var blevet bragt til dem af Elias (William Miller). Med andre ord vendte de sig bort fra „gaden“ (de gamle stier), som de skulle genoprette og vandre på.

Jesus illustrerer altid enden ved begyndelsen, og når lignelsen om de ti jomfruer gentages i de sidste dage, skal arbejdet med at genoprette Jerusalem igen fuldbyrdes. „Gade og mur“ skal bygges i „trængselstider“. Vi er nu ved at gå ind i disse trængselstider. 22. oktober 1844 er et forbillede på den snart kommende søndagslov, så når „timen med det store jordskælv“ i Åbenbaringen 11 kommer, vil gade og mur blive bygget i trængselstider. Vi vil nu identificere disse trængselstider som „folkeslagenes vrede“, frembragt ved islams eskalerende krigsførelse.

Mens hun forklarede det, som tidligere var blevet skrevet angående en „trængselstid“, gav hun en forklaring, som er nedskrevet i bogen Early Writings.

„1. På side 33 gives følgende: 'Jeg så, at den hellige sabbat er og vil være den adskillende mur mellem Guds sande Israel og de vantro; og at sabbatten er det store spørgsmål, som skal forene hjertene hos Guds kære, ventende hellige. Jeg så, at Gud havde børn, som ikke ser og holder

sabbatten. De har ikke forkastet lyset om den. Og ved begyndelsen af trængselens tid blev vi fyldt med Helligånden, idet vi drog ud og forkyndte sabbatten mere fuldstændigt.”

“Dette syn blev givet i 1847, da der kun var meget få af adventbrødrene, som holdt sabbaten, og blandt disse var der kun få, som antog, at dens overholdelse var af tilstrækkelig betydning til at drage en skillelinje mellem Guds folk og de vantro. Nu begynder opfyldelsen af dette syn at kunne ses. ‘Begyndelsen til den trængselstid’, som her omtales, henviser ikke til den tid, da plagerne skal begynde at blive udgydt, men til en kort periode umiddelbart før de udgydes, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsesværket afsluttes, vil trængsel komme over jorden, og nationerne vil vredes, men holdes i tømme, så de ikke forhindrer den tredje engels værk. På den tid vil ‘den sene regn’ eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at bestå i den periode, da de syv sidste plager skal udgydes.” Early Writings, 85.

Der er en „kort tid“, som går forud for nådetidens afslutning, hvor „folkeslagene blev vrede, men holdes tilbage“. Samtidig kommer „den sildige regn“. „Folkeslagenes vrede“ er et symbol, som identificeres i Åbenbaringens kapitel elleve.

Og folkene blev vrede, og din vrede er kommet, og tiden for de døde, at de skal dømmes, og at du skal give løn til dine tjenere profeterne og til de hellige og til dem, som frygter dit navn, små og store; og tilintetgøre dem, som ødelægger jorden. Åbenbaringen 11,18.

Søster White kommenterer dette vers.

„Jeg så, at folkeslagenes vrede, Guds vrede og tiden til at dømme de døde var adskilte og forskellige, den ene følgende efter den anden; også at Mikael endnu ikke havde rejst sig, og at trængselstiden, såsom der aldrig har været, endnu ikke var begyndt. Folkeslagene bliver nu vrede, men når vor Ypperstepræst har fuldført sit værk i helligdommen, vil Han rejse sig, iføre sig hævnens klæder, og da vil de syv sidste plager blive udgydt.”

„Jeg så, at de fire engle ville holde de fire vinde tilbage, indtil Jesu gerning var fuldført i helligdommen, og derefter vil de syv sidste plager komme.“ Early Writings, 36.

“Folkenes vrede” indtræffer umiddelbart før nådetiden afsluttes, for den efterfølges af “Guds vrede”. “Guds vrede” indtræffer, når nådetiden afsluttes, og “tiden til at dømme de døde” henviser til en dom, der finder sted under tusindårsriget, og henviser ikke til den dom over de døde, som begyndte i 1844.

Og jeg så en engel stige ned fra himmelen med nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, og kastet ham i avgrunnen og stengte ham inne og satte segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkene før de tusen år var til ende; og deretter må han løses for en liten stund. Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og dom ble gitt dem; og jeg så sjelene til dem som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, og som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde og ikke tatt dets merke på sin panne eller på sin hånd; og de ble levende og hersket med Kristus i tusen år. Åpenbaringen 20:1–4.

Den dom, som „gives til“ de hellige, angiver, at de under tusindårsriget skal fælde dom over de ugudelige, ikke at de selv dømmes.

"I de tusind år mellem den første og den anden opstandelse finder dommen over de ugudelige sted. Apostelen Paulus henviser til denne dom som en begivenhed, der følger efter det andet komme. »Døm ikke noget før tiden, før Herren kommer, han som både vil bringe mørkets skjulte ting for lyset og åbenbare hjerternes rådslagninger.« 1 Korintherbrev 4:5. Daniel erklærer, at da den Gamle af Dage kom, »blev dom givet til den Højstes hellige.« Daniel 7:22. På denne tid regerer de retfærdige som konger og præster for Gud. Johannes siger i Åbenbaringen: »Jeg så troner, og de satte sig på dem, og dom blev givet dem.« »De skal være Guds og Kristi præster og skal regere med Ham i tusind år.« Åbenbaringen 20:4, 6. Det er på denne tid, at, som forudsagt af Paulus, »de hellige skal dømme verden.« 1 Korintherbrev 6:2. I forening med Kristus dømmer de de ugudelige, idet de sammenholder deres handlinger med lovbogen, Bibelen, og afgør hver sag efter de gerninger, der er gjort i legemet. Derefter bliver den straf, som de ugudelige må lide, udmålt efter deres gerninger; og den bliver optegnet ud for deres navne i dødens bog."

„Satan såvel som onde engle bliver dømt af Kristus og hans folk. Paulus siger: ‘Ved I ikke, at vi skal dømme engle?’ Vers 3. Og Judas erklærer, at ‘de engle, som ikke holdt fast ved deres første stand, men forlod deres egen bolig, har han holdt i forvaring i evige lænker under mørke til dommen på den store dag.’ Judas 6.

”Ved afslutningen af de tusind år vil den anden opstandelse finde sted. Da vil de ugudelige blive oprejst fra de døde og fremtræde for Gud til fuldbyrdelsen af ‘den dom, som er skrevet’. Således siger åbenbareren, efter at have beskrevet de retfærdiges opstandelse: ‘De øvrige døde blev ikke levende igen, før de tusind år var til ende.’ Åbenbaringen 20:5. Og Esajas erklærer om de ugudelige: ‘De skal samles sammen, som fanger samles i gruben, og de skal lukkes inde i fængslet, og efter mange dage skal de hemsøges.’ Esajas 24:22.” The Great Controversy, 660, 661.

Det er derfor klart, at »folkeslagenes vrede« henviser til de »trængselsfulde tider«, som kommer over verden, før nådetiden afsluttes, og at når »folkeslagene vredes«, bliver de samtidig »holdt tilbage«.

„Jeg så, at folkenes vrede, Guds vrede og tiden til at dømme de døde var særskilte og adskilte, idet det ene fulgte efter det andet.“ Early Writings, 36.

På den tid, da „folkene blev vrede“, begynder den sildige regn at falde.

"På den tid, mens frelsens værk går mod sin afslutning, vil trængsel komme over jorden, og folkene vil være vrede, men dog holdes tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil 'sildigregnen', eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje røst og berede de hellige til at bestå i den tid, da de syv sidste plager skal uddydes." Early Writings, 85.

Der er et tidspunkt, hvor »nationerne vredes«, men de holdes samtidig »i tømme«. Da er det, Kristus opretter sit herligheds rige, for Han opretter sit rige under tiden med den sildige regn.

»Den sildige regn kommer over dem, som er rene — da vil alle modtage den som tidligere.«

„Når de fire engle slipper taget, vil Kristus oprette sit rige. Ingen modtager silde-regnen undtagen de, som gør alt, hvad de kan.“ Spalding og Magan, 3.

De to foregående afsnit fra Early Writings påviser, at når nationerne vredes, og samtidig „holdes tilbage“, holder de fire engle de fire vinde tilbage. Nationernes vrede fremstilles derfor som de „fire vinde“. Hun bemærkede også, at på den tid, hvor de fire engle holder de vrede nationer tilbage, ville den sene regn komme. Den tidsperiode, som begynder, når den sene regn kommer, hvilket også er, når nationerne vredes, men holdes tilbage, fortsætter, indtil Mikael står frem, og menneskets prøvetid afsluttes. Denne tidsperiode er den periode, hvor frelsen afsluttes, og repræsenterer derfor Kristi sidste gerning i Det Allerhelligste, hvilket identificeres som den tidsperiode, hvor Han enten udsletter menneskers synder eller deres navne fra dommens bøger. Denne tidsperiode, hvor englene holder de fire vinde tilbage, er de hundrede og fireogfyrre tusindes beseglingstid.

Tredje Ve's islam er den magt, som »vækker nationernes vrede«, og det tredje Ve indtraf den 11. september 2001, men islam blev straks »holdt tilbage«. »Østenvinden« er et symbol på islam, og Esajas identificerer »østenvinden« som den »hårde vind«, som Gud »standser« (tilbageholder). Islams krigsførelse fremstilles gentagne gange som en kvinde i fødselsveer, for der er tale om en tiltagende krigsførelse, som begyndte den 11. september 2001, da den mægtige engel i Åbenbaringen atten steg ned, markeret ved de store bygningers fald i New York City.

“Hvordan er det kommet frem, at jeg skulle have erklæret, at New York skal blive skyllet bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygninger, der blev opført dér, etage efter etage: ‘Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for at ryste jorden forfærdeligt! Da vil ordene i Åbenbaringen 18:1–3 blive opfyldt.’ Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, som kommer over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys med hensyn til, hvad der skal komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet om ved Guds magts drejen og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, én berøring af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis frygtelighed vi ikke kan forestille os.” Review and Herald, 5. juli 1906.

På diagrammerne fra 1843 og 1850 er islam fremstillet som „krigsheste“. I Åbenbaringen kapitel ni, hvor islam i det første og andet ve er fremstillet, identificeres islams karakter ved navnet på islams konge.

Og de havde en konge over sig, som er afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på græsk har han navnet Apollyon. Åbenbaringen 9,11.

Verset, som er kapitel NI, vers ELLEVE, identificerer profetisk, at hvad enten det fremstilles i Det Gamle Testamente (hebraisk) eller i Det Nye Testamente (græsk), er islams karakter Abaddon eller Apollyon. Begge navne betyder „ødelæggelse og død“.

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en rasende hest, der søger at bryde løs og storme hen over hele jordens overflade og bringe ødelæggelse og død i sit spor.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

De fire vinde er den vrede hest i Bibelens profeti, som søger at bryde løs. Et af den vrede hests profetiske kendetegn er, at den holdes tilbage, men den søger at bryde løs og bringe „ødelæggelse og død“ over hele jorden.

Vi vil fortsætte med at behandle disse emner i den næste artikel.

„O, om Guds folk dog havde en fornemmelse af den forestående ødelæggelse af tusinder af byer, som nu næsten er hengivet til afgudsdyrkelse! Men mange af dem, som burde forkynde sandheden, anklager og fordømmer deres brødre. Når Guds omvendende kraft kommer over sindene, vil der ske en afgørende forandring. Mennesker vil ikke have nogen tilbøjelighed til at kritisere og rive ned. De vil ikke indtage en stilling, som hindrer lyset i at skinne for verden. Deres kritik, deres anklager, vil ophøre. Fjendens magter samler sig til kamp. Streng konflikter ligger foran os. Slut jer tæt sammen, mine brødre og søstre, slut jer tæt sammen. Bind jer til Kristus. ‘Sig ikke: En sammensværgelse,... frygt ikke det, de frygter, og vær ikke bange. Herren Zebaot, ham skal I hellige; lad ham være jeres frygt, og lad ham være jeres rædsel. Og han skal være en helligdom; men en anstødssten og en forargelses klippe for begge Israels huse, en snare og en fælde for Jerusalems indbyggere. Og mange iblandt dem skal snuble og falde og sønderbrydes og blive fanget i snaren og blive grebet.’”

„Verden er et teater. Skuespillerne, dens indbyggere, forbereder sig på at spille deres rolle i det sidste store drama. Gud er forsvundet af syne. Hos menneskehedens store masser findes der ingen enhed, undtagen når mennesker sammenslutter sig for at gennemføre deres selviske hensigter. Gud ser til. Hans hensigter med hensyn til sine oprørske undersåtter vil blive opfyldt. Verden er ikke blevet givet i menneskers hænder, skønt Gud tillader forvirringens og uordenens kræfter at råde for en tid. En magt nedefra virker for at fremkalde de sidste store scener i dramaet,—Satan, der kommer som Kristus og virker med al uretfærdighedens forførelse blandt dem, som binder sig sammen i hemmelige selskaber. De, som giver efter for lidenskaben efter sammenslutning, udfører fjendens planer. Årsagen vil blive efterfulgt af virkningen.“

„Overtrædelsen har næsten nået sin grænse. Forvirring fylder verden, og en stor rædsel vil snart komme over menneskene. Enden er meget nær. Vi, som kender sandheden, bør forberede os på det, som snart vil bryde ind over verden som en overvældende overraskelse.“ Review and Herald, 10. september 1903.